Lugemine.

Mida suurem häda, seda ligem abi.

„Waesid on igatahes teie keskis," nõnda ütles Jeesus oma jüngritele, aga see sõna mõeub ka igatahes meie kohta. Ka teab iga ristiinimene pühast kirjast kohta, kus need sõnad seisawad, ja need on ühed südamesse tungiwad manitsuse sõnad kõigile, keda Issand ajaliku warandusega õnnistanud on; aga wähe, jah tõeste wähe on neid, kes nende sõnadele omas südames maad annawad. Naad ei arwa endid eneste külluses Issanda wõlgnikuiks ja ei taha paraku waheşt mitte oma koertelegi koorukesi anda, mis neil nende toitude al ägawa söömalaua peale söömast järele jääwad, — saadik siis weel waestele.

Jah, need sõnad kõlawad igal ajal ja igaühe südamesse; aga meie ajal kõlawad naad tumedaste kaeblikult, sest nüüd on ihnus ja ahnus, mu armsad Eesti-wennad ja õed, meie keskis igapäine asi ja igaüks mõtleb aga üksinda iseenese peale, aga mitte oma ligimese peale, kes mure ja waesuse pärast küürus ja kahwatand ta naabris elab, ehk koguni kui päiline iga pääw ta wärawast sisse ja wälja käib.

Kes seda tahab wabandada, et mitu meie waesemaist Eesti-wendadest ja õdedest rikkamate käest armu palukşid, kui mitte häbi nende sund kinni ei suluks ja naad oma häda oma taewase isale mitte kaewata ei wõiks; aga siiski jääb häda nende südamesse, kui uks närima. Ja kui häda üige kibedaks läheb, siis lähewad muu seisuse inimeste käest armu paluma; aga oma wendade poolest jääb ta aitamata.

Kes küsib mõnes waldas selle järele, kas walla waestel lastel ja wanadel waestel ka midagi suhu pista on wõi ei ole, ja kui niisuguse walla waese lapse asi hoopis wiletsaks läheb, siis hakkab ta kerjama; aga kes wõib mulle öölda millas nii-